

[Knud Kristensen.]

første Udtalelser anderledes, end at de var en Opfordring til nu at lægge Kritikken til Side og samles i Enighed — og det forstaar vi alle sammen skal være under Regeringens Førerskab. Men dette være nu som det være vil, saa er det uden for al Tvivl, at de Taler, der blev holdt af de to ærede Ordførere for Regeringspartierne, gik ud paa, at det at kritisere var noget saa forkasteligt, noget saa partisk, det var noget, man næsten ikke kunde være bekendt. Men hvad gjorde saa de to ærede Medlemmer? De ikke blot kritiserede mig, men gjorde det fuldstændig personligt, altsaa ganske usagligt.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Hauge) talte om Venstres Sæmmenspil med Storhandelen. Naar vi er enige med Storhandelen eller med en hvilken som helst anden Organisation eller Kreds af Mænd i vort Land om bestemte Spørgsmaal, saa fremfører vi selvfølgelig vore Tanker paa Linie med dem. Men derfor at tale om Sæmmenspil — det skulde være noget i Retning af Sæmmensværgelse — er da ganske ved Siden af. Den ærede Ordfører talte dernæst om Venstres Medansvar for Valutacentralen. Men det ærede Medlem ved meget vel, at det er en gammel Tanketorsk, som det ærede Medlem dér viser frem. For det første er det ganske klart, at den Valutacentral, som vi var Tilhængere af, var slet ikke den, vi har i Dag, og for det andet hvad har saa det med Saglighed at gøre? Det, man forhandlede om i 1931—32 og dengang fandt tjenligt, har formentlig ikke noget at gøre med, hvad der er tjenligt i Dag eller hvad der har været tjenligt i de senere Aar. Vil det da sige, at Socialdemokrater og Radikale i al Evighed vil opretholde en Valutacentral? Jeg har hørt dem sige, at de vil ikke have den længere, end de synes, den er nødvendig. Men hvis det er rigtigt — hvad jeg nu tvivler om — kommer der jo en Dag, da de vil sige, at den er af det onde. Men kan man derfor sige, at nu har de foretaget en fuldstændig Kovending, for der var engang, da de vilde have Valutacentral? Det er den Agitation, man fører over for os, ja, man tillægger os endog Æren — eller Skammen — for en Valutacentral, som vi aldrig har tænkt os Muligheden af kunde blive praktiseret, saaledes som den bliver det nu.

Men heller ikke det ærede Medlem Hr. Rager, som tog Afstand fra Partipolitik og Partiagitation, kunde afholde sig fra at bedømme min Tale og mig personlig. Sikken en Saglighed, sikken en Upartiskhed! Jeg

forstaar ikke, at det ærede Medlem ikke kan se, at han med sine Udtalelser om det nyttige i at være saglig slaar sig selv lige i Planeten, for var der noget det ærede Medlem ikke var i sin Tale, saa var det saglig, upartisk. Han var endog i høj Grad personlig. Jeg kan sige til det ærede Medlem, at jeg lægger ikke Vægt paa hans Bedømmelse af mig, og derfor maa han bedømme mig, hvordan han vil. Det tager jeg mig, som sagt, ikke saa nær, for jeg regner ikke meget med, hvad det ærede Medlem siger, i hvert Fald ikke naar han kommer ind paa personlige Spørgsmaal.

Af de faa Ting af saglig Art, som det ærede Medlem fremførte, var denne, at Frilistevarerne var heller ikke særlig fyldigt til Stede. Han sagde, at han vidste ikke noget derom, og formentlig ved han heller ikke noget derom. Den højtærede Handelsminister sagde, han kunde heller ikke opgøre det, og derfor synes jeg, at en Paastand i saa Henseende kunde vi godt lade ligge. Hvad angaar de Varer, der er under Regulering, om de er mere eller mindre fyldigt til Stede end Frilistevarerne, ved vi altsaa intet. Men een Ting ved vi, nemlig at hvis Handelsministeren ikke havde nægtet de paagældende at foretage de Indkøb, de ønskede, saa havde der været flere af de Varer, og det er det, der har Interesse i denne Forbindelse, fordi Handelsministeren netop har nægtet betydelig Indførsel af Varekvantiteter af de Arter, som er inde under Regulering.

Naar det ærede Medlem Hr. Rager saa sagde: Det kan godt være, at Handelen i de kritiske Dage vilde indføre flere Varer, men de vilde det ikke hverken før eller senere, saa er dette positivt urigtigt. Den 2. August, altsaa dog noget før Slutningen af September, henvendte Handelens Folk sig til Regeringen og begærede Bevillinger til Indførsel paa omkring 70 Mill. Kr., derunder 55 Mill. Kr. fra de to Lande, vi skulde have Eksport til, Tyskland og England. Derfor er det ærede Medlems Paastand om, at før den Tid var der slet ingen Trang til Bevillinger, lige saa urigtig, som den Tale om, at efter den var der heller ingen, formentlig ogsaa er.

Nu taler man stadig om, at der er mange Valutaattester, som ikke er brugt. Det har vi slet ikke benægtet, men det, der er Hovedsagen, er, om der har været Mulighed for Indkøb af flere Varer, og de Herrer har ikke benægtet — og har ikke kunnet benægte, fordi der ligger uomstødelige Beviser for det —, at Handelens Folk har ønsket forøget Indførsel, ogsaa af livsvigtige Varer.